

тини Славейковъ е вложилъ изцѣло своя съзерцателенъ темпераментъ. Не случайно Балкана у него се изправя монументаленъ, но неподвиженъ и унесенъ въ блѣноветъ си, и най-хубавитъ му пейзажи тѣнатъ въ меката атмосфера на тишината. Никой като него не познава гальовната поезия на кроткитъ вечери и тихитъ нощи, най-сгоднитъ часове за ненаситнитъ блѣнувания на мечтателя, за сънищата на Вела. Славейковъ е неподражаемъ, когато рисува тънещитъ въ дрезгавина силуети, заглѣхващитъ звуци, които ту се раждатъ, ту чезнатъ — тѣзи меки преходи отъ свѣтлина къмъ мракъ, отъ едва доловимъ шумъ къмъ пълна тишина. Каква неизразима прелестъ крие въ себе си една само тънка подробностъ въ пролѣтния пейзажъ, когато поетътъ говори за люленето на вейката:

Полѣхне вѣтрецъ тихъ и тъмно сшумоли
градинскитъ листа и нейде се отвѣе
залюшналъ ѝ така сама да се люлѣе
оставилъ вейка тукъ . . .

Майсторъ на загасенитъ багри, на мелодитъ подъ сурдинка, Славейковъ умѣе да рисува постепенитъ, неусѣтнитъ преходи, неуловимото разливане. Той познава поезията на замиращето ехо, на тънкитъ отсѣнки:

Отъ дрѣмка сепнати, зашепнаха гори . . .
И тихомъ джбу джбъ, букъ буки заразправя
що е предъ сънь дозелъ; низъ тъмната джбрава
по росната трѣва несѣтно се расла
отъ невидѣлица припѣплала мъгла
и клони мъхави се дигна да пристели
тя съ бѣли плащници. По клади загаснѣли
запепелената жарава още тлѣй . . .